

Posudek oponentky na bakalářskou práci Alexandry Kantorové s názvem
„Vývoj základních evidenčních pomůcek“

Kolegyně Kantorová si zvolila velmi záslužné téma bakalářské práce. Pohled odborníka na vývoj základních archivních pomůcek se hodí při mnoha příležitostech a není nadto mít jej v jedné práci, popsany jako celek. Přečtení práce trochu zchladí počáteční nadšení nad tématem. Obsah se omezuje na základní přehled a formou příkladů – konkrétně vývoje podacích deníků – se ubírá k nějakému shrnutí. Asi by bylo bývalo vhodné najít práci kromě mnohoobsažného názvu i podtitul, blíže specifikující předmět autorčina zájmu.

Zcela chybí samostatná kapitola s rozbořem pramenů a literatury, které jsou k tématu k dispozici, základní jsou zmíněny v rámci úvodu.

Po úvodu se kolegyně Kantorová okamžitě vrhá do rozboru archivnictví v Československu po roce 1918. Kapitola je spíše namátková, než systematická. Autorka to trochu předesílá, neboť vývoj archivnictví a archivního studia třeba na Státní archivní škole není hlavní výzkumnou otázkou, nicméně mohla alespoň uvést důvody, proč zvolila do textu právě uvedené údaje, zda jsou snad v souvislosti s evidenčními pomůckami, nebo jen informativní. Kromě toho organizace archivnictví tak úplně nesouvisí s evidenčními pomůckami, resp. podacími deníky, které patří spíše do oboru správy a diplomatiky. To jsou kancelářské pomůcky a s archivnictvím souvisejí až v rámci svého „druhého“ života. Vlastní podací deníky jsou v době svého používání, o níž je dále psáno, živou evidenční knihou, viděla bych proto na tomto místě raději např. vhodnější kapitola o organizaci kanceláří a kancelářských úkonů v rámci některé z institucí, jejichž podacími deníky se autorka dále v bakalářce zabývá.

Tato kapitola, nesoucí číslo dvě, je se svými četnými podkapitolkami velmi nesourodá. Zahrnuje informace o vzdělávání archivářů, starších archivních normách a předpisech, ale např. o vlastních evidenčních pomůckách se z ní příliš nedozvíme.

Pak následuje ostrý stříh a od kapitoly tři je v bakalářce dále řeč jen a pouze o podacích denících. Nejprve rozebírá současné předpisy, kde hledá zmínky o podacích denících. Kapitola není příliš obsáhlá.

A pak najednou v další kapitole autorka popisuje konkrétní podací deníky několika centrálních institucí z období před mnoha lety. Tyto dvě kapitoly spolu nijak nekorespondují.

Rozbor je dost povrchní, hlavní pozornost se věnuje jen názvům kolonek a počtům jednacích čísel, který je zcela pochopitelně u každé instituce jiný.

Při celkovém pohledu na bakalářku vidím tři odlišné části práce: 1. namátkový vývoj čs. archivnictví 2. současné předpisy a literatura 3. konkrétní popis několika podacích deníků, který je neúplný, zcela např. v popisu není rozlišení vnějších a vnitřních znaků deníků, chybí jakákoli zmínka o písářských rukou, a to u všech deníků apod.

Práce obsahuje i běžné nedostatky, jako např. chybějící interpunkce, např. s. 29, poslední odstavec.

Najdeme i stylistické nejasnosti, které svědčí o překotném napsání práce, bez závěrečné revize, např. věta „Kde lze podací deník zakoupit, neexistuje pouze jeden vhodný typ podacího deníku.“ – nedává smysl, co chtěla říci? (s. 31)

s. 8 – články v „Archívních časopisech“ – nevhodná formulace, stále jde o jedno periodikum, jen různé ročníky.

V celé práci bych doporučovala v textu rozepisovat křestní jména.

Celkově je na bakalářce vidět, že byla psána ve velkém spěchu, autorka použila k jejímu napsání jen základní literaturu a základní současné předpisy, které byly k dispozici. Není příliš promyšlená a netvoří jeden celek.

Práci navrhuji hodnotit dobře – po vysvětlení nesrovnalostí, které uvádím, a po přesvědčení komise, že autorka ví o tématu více, než píše v samotné práci.

Praha, 1. 9. 2019

PhDr. Milada Sekyrková, CSc.